

Miguel

Cardell

Tres suites i escaig

VEU
DE
POETA

Tres suites i escaig

Tres suites y pico

Three suites and then some

Miquel Cardell

Tres suites i escaig

VEU DE POETA 5

DE MAGAZINE (1983)

CONCESSIÓ A L'HORABAIXA

- 1 *"Sense fer més espams que aquestes convulsions..."* 2'24"
- 2 *"S'han apagat els llums..."* 1'56"
- 3 *"Com folls nanets vençuts..."* 1'33"
- 4 *"He semblat ganivets a cossiols..."* 0'38"

D'INSTAMÀTIC (1990)

MARE BALENA

- 5 *"Maquillades amb neó..."* 1'05"
- 6 *"Sobre el paper..."* 0'26"
- 7 *"Esguard la plaça..."* 0'28"
- 8 *"penjat en l'alta torre..."* 0'19"
- 9 *"Em veig a mi mateix, protagonista..."* 1'59"

10	<i>"Al lloc sagrat gisca una engronçadora..."</i>	.0'26"
11	<i>"la capelleta era com un teatre..."</i>	.0'10"
12	<i>"Molts de cops et demanes..."</i>	.1'17"
13	<i>"Amb una (sola) paraula n'hi ha prou..."</i>	.2'31"
14	<i>"erectes fal.lus de metall esperen..."</i>	.0'27"
15	<i>"hora de calar foc"</i>	.0'05"
16	<i>"De sobte els cotxes..."</i>	.0'37"
17	<i>"a l'antena més alta del castell..."</i>	.0'40"
18	<i>"tot el que veig és terra devastada"</i>	.0'25"
19	<i>"Com una multitud..."</i>	.0'24"
20	<i>"penjat en l'alta torre"</i>	.0'33"

ELEGIA

21	<i>"Ja no crides, no sents..."</i>	.0'15"
22	<i>"els telèfons socorren..."</i>	.0'08"
23	<i>"enyores la persistència dels sons..."</i>	.0'16"
24	<i>"Els telèfons del món han callat tots..."</i>	.0'22"
25	<i>"Disminueix la densitat del pensament..."</i>	.0'27"

DE TEBEO (1992)

LES TAULES BLANQUES

(Esborrany per una oda turística)

26	INTRODUCCIÓ A L'ESTIU	.0'41"
27	NOCTURN GEOPOLÍTIC	.0'33"
28	UN ESTIU PROP DE McLUHAN'S	.0'50"
29	OBRES PÚBLIQUES	.0'29"
30	"Amb collar d'or, endogalada i negra..."	.0'19"
31	ROAD-MOVIE 2	.0'17"
32	BOMBERS AMB PAISATGE	.0'18"
33	DESPLEGABLE TROPICAL	.0'49"
34	ALÈ	.0'16"
35	(Cycas Revoluta)	.0'27"
36	"Vellut de pins segueix perfils de duna..."	.0'25"
37	REMAKE MOLT NEO (EN BLANC I NEGRE)	.0'41"
38	ÚLTIMS ESBORRANYS D'ODA	.0'43"

DE SOTA LA VOLTA DE FERRO

- 39 **HIVERN ENCÉS** 2'48"
- 40 **MALALTIA** 1'57"
- 41 **LES TÓRTORES (2)** 1'50"

Diu els poemes: ***Miquel Cardell***

Duració: 33'39"

UM / Unió Musics

**Consell de
Mallorca**

Cultura i Joventut

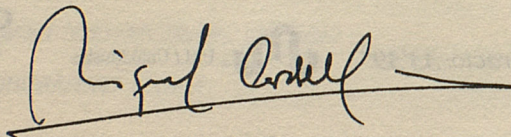
VEU DE POETA

...l'evidència em confirma que sempre he escrit cercant-me, que escric per fer-me, per dir-me, per escriure'm.

...I també l'evidència de la poesia com un dir que ha d'estar de part dels altres, mostrant el món, anomenant-lo, conferint-li sentit (la profecia del present de Bonet, el mirall vora el camí de Brossa). La poesia, així, com a recerca, desvelament, construcció de veritats de la veritat humana del món.

Això, furgant en la matèria primera a l'abast: la pròpia consciència, la part de dins de l'humà concret que són. I posant a prova el llenguatge, sotmetent-lo a una violència codificada en relació a una tradició, per tal de forçar-lo a mostrar allò que no pot ésser dit: Fer-ne mecanismes, artefactes, portadors d'una veritat, formes que mostren, que aturen, que fingeixen, la vibració d'un moment i, com una llavor, en poden fer renèixer dins una altra consciència, en eco, una correspondència.

I una mica de joc, i així successivament...

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Rigobert Arce', followed by a long horizontal line extending to the right.

...la evidencia me confirma que siempre he escrito buscándme, que escribo para hacerme, para decirme, para escribirme.

...Y también la evidencia de la poesía como un decir que ha de estar de parte de los demás, enseñando el mundo, confiriéndole sentido (la profecía del presente de Blai Bonet, el espejo junto al camino de Brossa). La poesía, así, como búsqueda, desvelamiento, construcción de verdades de la verdad humana del mundo.

Esto, hurgando en la materia prima al alcance: la propia consciencia, la parte de dentro del humano concreto, subjetivo, que somos. I poniendo a prueba el lenguaje, sometien-dolo a una violencia codificada en relación a una tradición, para forzarlo a mostrar aque-llo que no puede ser dicho: Hacer con(de) él mecanismos, artefactos portadores de una verdad, formas que enseñan, que detienen, que fingen la vibración de un momento i, como una simiente, pueden hacer renacer en otra consciencia, en eco, una correspon-dencia suya.

Y una pizca de juego, y así sucesivamente....

•

... the evidence confirms for me that I have always written seeking myself, that I write to make, to say, to write myself.

... also the evidence of poetry as a telling that has to be on the side of others, showing the world, naming it, lending it meaning (Bonet's prophecy of the present, Brossa's mirror beside the path). So poetry as a quest, revelation, construction of truths from the human truth of the world.

This I do digging into the raw material at hand: consciousness itself, the inside of the particular human being I am, and putting language to the test, subjecting it to vio-lence codified in relation to a tradition, to force it to show what cannot be told: make it into mechanisms, artifacts, bearers of a truth, forms that show, that still, that feign the vibration of a moment and can, like a seed, cause an echo, a correspondence to be reborn in another consciousness. And a bit of play, and so on ...

CONCESSIÓ A L'HORABAIXA

a Ella - Barcelona

1 Sense fer més espams que aquestes convulsions
que em vessen de les cames i dels braços
repetiré obsessiva la jaculatòria
si retorna l'enyor, com un calfred cansat,
car tots els pobles són un puta poble
quan l'hora és carregada d'alumni esvaït,
d'antic argent gastat
i uns dits talment dragons recorren
italianes superfícies,
escales de caoba
i vori estructurades dins el temps
(te'n recordes, Tomeu, d'aquell inevitable
desig de disfressar-se
d'enamorats amb els primers jerseis
de la tardor de llana i imperceptibles pluges,
sembrar geranis blaus dins pots de llauna –
tan ignorants dels noms
de les veus del contagi ?)

quan és l'hora feixuga i els arbres deixen caure
mans rovellades
fent dibuixos dins l'aire
xop de besllums com una tovallola
als *vibrantes compases* de la Banda
Municipal –ploralles i desori,

amargar com de llàgrimes, però una naixent
floració de dolces herbes al fons dels ulls,
tot pressentint l'impossible *printemps*,
l'esperada cançó de les mans i les músiques

- Escolta, i si et llevaves la compresa
i ens llançàvem ulls clucs al ritual
absurd, amb gran deler volgut de llums encesos
llums apagats espelmes llums de lluna
pells mans salives dits orelles llengües
mugrons escletxes bava llavis membres
esfinters sucx cruixits gemecs suor ...

- Escolta, Cheska, i si et treies el tàmpax
i al comodí deixaves les lletilles
(en tornar a posar-les-te les llepes
amb molta cura, delitosament)

El comodí de marbre brut de cendra
que entela els arbres
quan les finestres dels laboratoris
es tornen violeta de raigs gamma
i a les piscines Venus
i Adonis es masturben

Temps després, per telèfon, una veu et recorda
quants de pianos són un sol piano
- Com es diu decadència en coreà?

2 S'han apagat els llums
no sé qui som. Som aquell que ha sentit
el cant de la sirena i vagareja
esmaperdut per aquest cancerígen
laberint de ciment,
sense més horitzons que els entrevists
al cap de llargs carrers rera núvols de sutge
- o aquest indefugible calabruix àcid

mira: el centaure
i la seva senyora mengen panís

algú ha sortit d'un cine –quatre gotes
sobre el teu rostre buid

una bolla de mort esbucà el cine –creixen
bolets d'afamegat acer
algú
seu a una escala
(Brooklyn!)
amb les mans a la cara
punt i a part

He oblidat el meu nom
davall al metro
et mir als ulls i et dic que no m'estimis

car jo ja no som jo
ni el meu cos el meu cos,

Margalida, Margot, què és el que fumes?
et fas besar dins la taca de llum
vos envolta l'ambigua
lluor de les ditades dels llimacs
- sentinel·les, vassalls encadenats
a la murada, sotgen
amb ulls lluent, somriures astorats,
com deixes que t'explorin amb desig inexpert
unes covardes mans, adelerades

Som també aquell que volgué atribuir
oliveres ombrívols
a una veu, imaginar-hi
promeses d'un oasi dins el desert sintètic,
capbussat dins un cos que m'eriçava,
vellutat, llunesplenes,
mediterrani, onades o el plaer
i molt més que el plaer –miratges
de dolç ensopiment –el bàlsam
apacador dels símptomes

- Escolta, Cheska, i si et treies el tàmpax...?

Però hi ha l'impossible guariment de la lepra
l'addicció a aquesta mort passiva
o l'enyor de tu –fantasma
que trepitges la pols de dalt de tot
i dels baguls en treus antics objectes
recreant-los amb gestos espontanis

3 “Com folls nanets vençuts...”

o, millor encara,
talment un enfollit bufó
amarat de derrota
eructes símptomes carcinomàtics, signes
crepusculars sens dubte,
igual que un ram de roses esclafat
sobre l'asfalt del carrer de Borrell
- rodes de cotxe i l'hemorràgia porpra

o veus
o veredicte
cargolador de l'urbs,
hereu del càncer
què puc parlar que no m'hagueu dictat,
invisibles mordales?

cec i perdut vaig topant pels cantons:

On hi ha les paraules per escriure la nit
de tot color, els punts de llum, els signes
hipnotitzats que giren entorn meu? –
on els sons per escriure aquest clam fosc
aquest cant espiral

- O o o o aquest jazz igual que una gatera
quan la bateria
es fa ascendent en una sistemàtica
aspersió de freds i espirals de goteres i pluges i
processos

i trons enlluernadors
com la dansa frenètica
d'una rodella dins el meu cervell

Senyores i senyors
que és tot això que hem fet?
hi ha el centaure que plora davant meu
hi ha la veu que em tempta per telèfon
hi ha les roses comprades i esclafades
hi ha l'ull electrònic
que controla els dansaires, l'aclaparament
del tedi
i, sobre tot, la por
de morir segrestat dins un mirall equívoc

4

(a Patti Smith)

He semblat ganivets a cossiols
-acer cremat de vint-i-tres centímetres

si em podreix la gangrena i me tallen les cames
no me besis els peus
(ni me llepis el membre de color de lilàs):

escolta les darreres
petjades que he deixat a les parets
rega els freds ramellers
- esguarda el creixement
de l'acer socarrat als cossiols

5 MARE BALENA

*m'agarroten es pobre Bernadet i el pengen
en es capcurucull de sa torre més alta...*

*...Na Catalineta, com aquella balena la s'en-
golí, va romandre viva dins sa grandiosa
butxa d'aquell peixarro... fermada amb
una cadena de plata, perque no pogués
fugir.*

La Mare Baleneta.

*Rondalles mallorquines d'en Jordi d'Es
Racó.*

Tom VIII

Maquillades amb neó les tèrboles peixeres dels
ulls cecs on els peixos morts són mudes
il·lusions, somnis de loteria, cupons que mai no
seran premiats car el premi ha estat substituït
per l'esborrada xifra de la mort –la blanca bale-
na detergent, eixordada per les explosions dels
míssils i el clam d'innumerables altaveus, neda
cap al suïcidi d'una platja on l'únic senyal de
vida “és la grisa bellesa d'una central elèctrica /
i l'única deixalla de l'amor són els cadàvers / de
dos externs momificats dins un / preservatiu de
sol ...

6 Sobre el paper
vels,
rebotillos feixucs,
randes de fil de ferro
-com una dona,
d'amagat de les càmeres
que vigilen la plaça,
començ a caminar per la memòria
demanant la paraula,
desvestint al paraula des de la meua por,
com un malabarista
al doble circ, calabruixat i gris,
d'un cadàver amb ulls
de televisió

7 Esguard la plaça:
és buida
-violins no humans,
fosques veus de celler,
udols, silencis
(dones d'aigua penjades
a branques de carbó),
tornaveus de cisternes
on Na Maria Enganxa
boixa amb cristalls que es fonen
i bofeguen –no hi ha
ja peixos que profereixin grans crits,
el poble és esberlat,
les cases buides,

brunzen les verdes ànimes
vironeres dels morts

8 penjat en l'alta torre,
quan tanca els ulls veu ben bé els vells fantasmes
que alcen el vol: gavines
d'ulls polièdrics
negres flamencs amb els becs de neó
prenen el vol com ombres sobre l'aigua embassada
del meu cervell de zombie

9

una noche me lié con un boxeador
Ramón Irigoyen

Em veig a mi mateix, protagonista
al telefilm del record,
peixos-alena m'enrevolten,
mouen llurs ales com paraigües
-per la siquieta
corre aigua espessa,
farina d'aigua, pólvores de llet
americana -mòbils puntes de fletxa,
vaixells d'albó travessant remolins,
transperència i brutícia,
palles i oli (feixugues
irisacions)
excrement de cavall...

Bes aquells dolços jocs de claveguera
En ploure terra roja
corria sang fangosa per baix de la vorera
i esperàvem el dia que plouria calàpots
El meu padrí fuster
tocava el violí damunt un tabulet,
davant un cavall verd que ens ignorava
quiet sobre la calç de la paret
(dones? tantes
com cavalls verds!)

-Prop de la mar, a l'hostal de la Balena Verda
nins i nines mengen menjar de ca,
escolten en Lou Reed a tres cinc duros
i s'agafen les mans
-ho dic ara, ho record
fermat per un turmell amb cadena d'argent
a un corcat queixal de la Mare Balena-
descobreixen la fava i la bava
i els ulls llunts i l'alenada espessa,
ja entreveuen els cotxes,
els ametlers nocturs, les piquetes del Pèleg...
Encara nin havia descobert
vestigis colpadors d'un món nocturn
darrere les deixalles pudents dels hotels,
dins el torrent a recer de les roques
bragues sostenidors tovalloles estores
a darrere les mates
preservatius usats fumoses
ulleres trepitjades

davall pins, revistes verdes
i un nou verb (barrinar)
-trèmul imaginaves picadors llegendaris
i rosses alemanyes panxa enlaire,
remenades de cul, històries prohibides...
Tot això què vol dir?
Mai no he boixat amb un boxejador,
però un dia em robaren un anell
amb una pedra negra:
l'ull del cul d'un tassó...

10 Al lloc sagrat gisca una engronçadora:
juguen els nins davant el temple, enmig
dels pins, sobre els sepulcres.
Divendres a mitja nit
surten els morts de llurs tombes,
de llurs inferns, com animals de cera,
deixant rastre de bava, carn despresa,
repten dins les esglésies,
rere els confessoris, a les fosques
capelles
abracen les imatges d'ulls immòbils
que sotgen els teus somnis
des dels retaules:

11 la capelleta era com un teatre
darrere el vidre: cossos
sagnants, cors plens de ganivets,
famílies de guix, com esvaïdes...

12

(sobre l'eco d'un vers de Salvador Espriu)

Molts de cops et demanes
si això no és ben inútil:
enterrar frustracions
en sorollosa grava de paraules
-cada palada un vers,
l'àgil gest d'una grua,
un esquelet de garsa: acció
dins la no-acció
- però
sempre romandrà fora algun cabell
dret igual que una canya de metall,
tibant com una corda d'arpa elèctrica
o una esquinçada antena
envitricollant codis
i el missatge és sempre
desesperació,
o un moll desistiment enrevolat d'imatges
de juguetes mecàniques, diamants a terminis
o estúpides curses amb vells cotxes
cap a petites discoteques fosques
de poble de Mallorca
moblades amb la pell de maduixes malaltes
on la música escup hams rovellats
Sempre hi ha els nins nocturns
fugint dels policies,
morts a trets,

i els vehicles de vidre
que es llancen des dels ponts
sobre les dones nues:
llengües de foc em llepen
mentre fonen la closa decoració,
s'han bloquejat les portes de la discoteca,
ja no batega el cor d'aire condicionat,
falsificat vellut fúcsia com pell
xiscla i es corre,
bateguen degotissos,
baves de plàstic fos
que mengen carn, llavoren maquillatges

13

y caigo en la cuenta de que soy una pasa
Ramón Irigoyen

Amb una (sola) paraula n'hi ha prou
perquè comencin les explosions
i el pànic
s'estengui com una epidèmia de monstres estivals
pels passadissos dels estadis,
pels xafagosos conductes del metro
que recorre el teu crani

després del xàfec,
després del calabruix d'escopinades de flash
retallant els moviments reblanits
per passions embalsamades, les ganyotes...
després de la pluja àcida con napalm

que em desintegra els cabells del cap
com una esborradora assassinant llenguatges de
cabells

(pluja d'estidorades i verdancs,
màquines de segar, metralladores...

després del xàfec
ànecs ròncs romanen pels calius,
caminen per les costes,
regalimen per les aixetes dels bidets
dels místics vianats que s'han perdut
als tolls per on s'arriba allà on un temps
foren els enderrocs deserts de la ciutat
habitada d'incendis i calàpets
i, després de la pluja, és igual:
s'apaguen les espirejants bombetes
s'aturen els rítmics parpelleigs
s'estronquen les memòries,
són esborrades les cintes i és represa
la repetició dels programes
murmurant la paraula
mort

- una carcassa,
esquinçat embalatge
que sua antigues
imatges de masmorra,
de desert de Sodoma i desolada
de desert de Sodoma i de salada
derrota de Gomorra:

lлот,
vinagre i plom
a les sabates del somniat pelegrí dansaire
que feia dit a l'autopista
dels llenguatges i les significacions,
no molt lluny del polsós
camí per on sondrolla
la vella camiona que menava a Quhaunàuc
-just davant els lluent
espills de la piscina
del Heartbreack Hotel:
tendre neó batega a les terraces,
rock & roll i rialles
moviment de malucs, tràfec d'ampolles
iridiscent
tendres ventres incitadors a l'acció
i al pensament de l'antropofàgia
-Au idò -Au idò
quan s'entreveu una encletxa als llenguatges
i és possible sentir un moment com un vòmit
que el ball comença de bell nou
i arrossega el cos

**“feixuc de totes les malalties
lògicament derivades de l'exercici
abusiu de la taxadèrmia dels codis”,**

del llarg aprenentatge de passions com lesions
deformadores,
l'hàbit aclapidor de la metzina
sentimental,

i així i tot es mou, mecagonlosti
i és possible el miratge de la guerra
i jo som una pansa (jo també).

14

(Charles Mingus Plays Piano)

erectes fal.lus de metall esperen,
com escunçats falcons vigilen, sotgen
els moviments minúsculs de les víctimes
-estúpids, cecs, els murmuris, els himnes...
O potser era ahir, o tal volta era mai
i aquestes veus de sofre són la ràbia d'un déus
inexistents que demanen venjança,
i aquest desig que sent és sols un vent estèril
que m'escarneix la mar per dins el crani

15 hora de calar foc,
totes les emissores
emeten xiulos

16 De sobte els cotxes
col.lisionen, s'aturen, es rovellen
de peça en peça,
ploren pintura.
Talment jirafes
capturades pels gossos
tomben el coll semàfors i fanals.
Com col.libris lentíssims

ferits de mort,
com papallones
encara intactes,
caient des de les torres
sobre un vent de reflexos,
planen fragments de vidre.
Mirava els ulls de la Mare Balena
i m'he vist sol, penjat en l'alta torre
enmig d'espurnejants signes de llum
-quin silenci de runa
du el vent ple de motors
des de les avingudes!

17 a l'antena més alta del castell
em balanceig sobre carrers i runes
-som una mòmia,
alèn calitja, fum
smog de sons, hams de neó, imatges
-sofre i calç viva
el temps és un engany que ja no entenc
-poblat de mort possible, ja acomplerta
les paraules que suren
dins el desastre
són el mateix desastre
-vagues records,
remor
d'oracions apreses, molts de cops repetides,
imatges
de telefilms, veus de telediari,

flash-backs indesxifrables,
somnia fragmentaris,
retalls fugaços, sons de llenguatges
que s'apleguen i ballen
tornant miratges

18 tot el que veig és terra devastada,
runa, deixalla,
racons de màgia amenaçats de mort.
Escolt sospirs de caragols, agònics.
No em conec al mirall,
presoner d'una lenta
germinació de cruïes.
Es un extern qui es troba
su-en-mig de l'univers
que es mou al seu voltant
com el batec d'una òpera
sense control,
de torres que s'esbuen

19 Com una multitud
que es desplaça en silenci
sota la pluja,
perdut el nord sense esma ni coratge,
dins una ciutat morta,
rapiny ara el silenci de la pàgina blanca,
com qui llavora una part de roca
fins a trobar la forma precisa que fa l'ídol,
un tornaveu del buit,

un rastre al mur
-pel cap baix, poca cosa

20 penjat en l'alta torre
cobert de crancs, menjat per la balena
que els dissabtes m'amolla nou pams de cadeneta
puc veure a les pantalles
el seu espectre elèctric
maquillat amb somriures
maternals, o de puta
- "*Qui parlarà o motarà*
un tros de pedra marbre tornarà"
Gotes de sang esborraran el rimmel?

21 ELEGIA

En el seu funeral
Per a Alexander Graham Bell

Ja no crides, no sents
la roentor de l'àcid sobre el cutis:
és una història antiga,
sols un dibuix al rostre d'un cadàver

22
els telèfons socorren
deserts de sorra encesa:
cinc minuts de silenci

23
enyores la persistència dels sons
que foraden la fosca
i et fan escoltar glaçats missatges,
ordres—
i les llunyanes veus anònimes
que proven d'arribar-te
amagades per núvols
de cristalls electrònics

24
Els telèfons del món han callat tots —
escolt el silenci i
pressent el perill.
Fredes espases vestides de vellut
per darrere em travessen, m'apunyalen
amb llurs mitges de nylon,
brolladors
de diamant o fal·lus
esclaten, creixen
dintre meu, ejaculen
volcans de gel, llenguatges

25
Disminueix la densitat del pensament
com un dibuix
transitori de núvols,
un moviment de lenta
desintegració

igual que les paraules, espargides
com la pluja sobre una porxada d'uralita,
com la crepitació de l'oli bullent
o el silenci al telèfon

26 LES TAULES BLANQUES

(Esborranys per una oda turística)

INTRODUCCIÓ A L'ESTIU

L'horari del silenci ens és mortalla.
Troba a un cocó la mar enmig dels hotels.
Dibuixa arpons sobre les teves cuixes
(que hi fa la nit?).

Crostes de sal damunt les taules blanques.
-Vol o no vol qui pel rostoll camina?
Pren a l'envit si ignora l'as marcat?
I tu, que reies.

Cercam racons per darrere xalets
en cotxes vells o, en pèl, sobre les roques,
impacients ho feim, molt a les males.
L'estiu no calla.

27 NOCTURN GEOPOLÍTIC

Com un forat dol el crit de l'estiu
quan es fa fosc i entra oratge a les cases.
Miram espots i feim el sord als grins
com qui tem el silenci.

Àgils gegants fan rebotar pilotes
i embadalits els veim a les pantalles.

Portaavions a l'horitzó del alba
ho diuen tot. S'encastellen i callen.
Entre velers els contemplam, esmussos,
Des de les taules blanques.

28 UN ESTIU PROP DE McLUHAN'S

Començats telefilms amb boira blava:
peus d'assassins trepitgen voravies
i als hotels de vellut pugen escales
-nit de divendres.

Aigües de lluna al cel, ennuvolades
pel vent d'agost que convoca presències.
Renou de forrellats i persianes
verdes que s'obren.

Als buits corrals, llimones, balustrades.
Parres, rosers, per les parets s'enfilen:

als colomers esclaten, entre antenes,
raïms i roses.

Quan els televisors i els llums s'apaguen
nom hi ha cavalls que eguinin dins la fosca,
només el vent que copeja finestres
i molt murmura.

29 OBRES PÚBLIQUES

Transitarem per amples carreteres
que entre enderrocs igual que un solc es baden
-ferralla al sol i, amb signes de rovell,
pintura blanca.

Cap a la mar davallarem per costes
i ens asseurem davant les blanques taules.
Veurem passar turistes amb litrones
fent feristea

i acabarem parlant de les palmeres
municipals sobre la platja morta
que embalsama de nit remor de màquines
i de la lluna.

30 Amb collar d'or, endogalada i negra la mar eixanca les cames.

Giscant un flash son cos rendit mossega
com un fuet, com un vol d'oronella
fugaç, un cop i un altre.

Com una serp elèctrica que escampa
verí de llum sobre les taules blanques.

31 ROAD-MOVIE 2

Esqueixen llamps els odres de la pluja.
A tota llet trescam les carreteres
cercant entrar a les denses cortines
des de la terra eixuta.
Esqueixen llamps els odres de la fúria.

32 BOMBERS AMB PAISATGE

Bateguen taquicàrdiques taronges
de llum plena d'alarmes

sobre el fum dels incendis quan es cremen
els restaurants de bambú i les ombrel·les.
prenen colors de cendra sobre els negres
trespols de l'horabaixa.

33 DESPLEGABLE TROPICAL

(u)
Sobre els fassers patrullen helicòpters,
obacs jardins amb focus escorcollen

perseguint els amants que s'arrecren
a antigues pedres íntimes.

(dos)

Pretorians pels ponts branden espases
i, entrunyellant esteles de llum roja,
quan ve la nit conduïm en silenci
talment qui arriba a Itaca.

(tres)

Igual que infants a places esborrades
sota garlandes de paper i de música
guanyam a les ruletes de la fira
dragons de plàstic, ínfimes
joies, records, llavors de flors secretes,
calius colgats, músties utopies
o glops de llum amarga, quasi tòxica.

34 ALÈ

L'oratge, fresc, va omplir-nos les copes.
Sentiem rock & roll sota les parres
i, als tarongers, la lluna navegava
a mitja vela.

35 (Cycas Revoluta)

Les xiques baden reganyols, en treuen
-en verd escriuen espirals que cerquen
la forma d'una ploma.

Carnals llivanyes de la mar tremolen
argent o acer esmolat, tot escata.
Horabaixenc tatuen dones d'aigua
sobre les taules blanques.

La meva sang, enverinada, canta.

36

Vellut de pins segueix perfils de duna
(assedegat amant, s'arrapa enterra
com vent cenyit corbes d'ona suspesa:
un verd vestit elàstic que s'esqueixa
dibuixant l'arc del flanc, la nua esquena
de sorra vulnerada.

Polsim de llum t'esmola la mirada
com picadís que camions escampen.

37 REMAKE MOLT NEO (EN BLANC I NEGRE)

El sol al cos, vailets de Passolini,
com un esbart d'adolescents gavines

cruels i amb fam tota vida, enrevolten
la dona que amb ulls blaus ho accepta i mira,
nua i amb quaranta anys a la mirada,
aquell estol de cossos que gallegen
paraules que no entén; però coneix
el to insolent, proçaç, amb què s'expliquen
detalls de nits que ella coneix i cerca
-sobre la sorra el sol grenyal dels cossos
i, en la foscor, esser jove i abraçada,
a revinglades com si tot fos lluna
i la vida pogués tornar-se a escriure
o no hi hagués les veus dels qui fan coa.

38 ÚLTIMS ESBORRANYS D'ODA

Homenatge a V.A.E.

Ausiàs March contempla la rissaga
sota canyís. Les bruixes es pentinen
tòpicament, i es treuen el bikini,
a l'arenal. Sobre les tovalloles
plou i fa sol i és diumenge horabaixa.
Ausiàs March contempla la rissaga
fumant haixix, bevent moltes cerveses,
i va descalç entre les taules blanques:
arena als peus i salabor a la cara.
Petroliers a l'horitzó, que hi passen.

39 HIVERN ENCÈS

A Jaume Pomar, quasi com una epístola, tot llegint "Les quatre estacions"

La neu ha davallat fins a nosaltres
aquesta nit, calladament i blana
-amb el matí, com un pòlip sensible
ferit per la claror i el truí dels homes,
es retira als turons, entre ombres blaves,
talment un nin furtiu amb llevamans
i plomes blanques que s'enfila a un arbre.

Amb aiguanou als rostres, l'enyorança
d'altres hiverns aquest febrer convoca:
divendres de quaresma i les placeres
estenen veles blanques o paraigües
talment qui bada flors d'un estiu verd

/ d'ombrel·les,

arrecerant els homes i el fruit que arrabassaven
dels treballs de la terra feta vida
que s'escriu amb colors, vent de miratge:
peces de fruita, arrels, cossos, línies, fulles,
arrenglerant-se en taules o canastes, tiges,
un alfabet de cicles i de llunes,
d'enginys molt rònecs, fam feta constància,
que m'han de tornar l'aigua conduïda per recs,
l'ombra d'aquelles cuines d'emblanquinat i sutge,

romanalles del clos esgavellar-se, objectes
que al sediment trobam, encara intactes,
quan sembla que minvàs la torrentada
i tornam a petjar les cambres desolades
on ens retroba, llèpols encara, el xiuxiueig
de caragols torrats sobre el caliu que ens conta
històries de famílies esborrades pel temps
amb la veu d'una dona que ja fa anys moria
menjada per la ràbia i les formigues
que s'arremolinaven a les nafres badades.
Una serp s'esmunyia pel fang del cementiri
quan fossers l'enterraren conversant d'altres

/ coses

entre urnes modernistes i àngels cuberts de

/ líquens

que són potser les llàgrimes d'un vell plant mut

/ de pedra.

D'Àfrica em parla el pentinat exòtic
de trenes minerals d'aquesta dona negra,
que entrunyellen potser records de paisatges,
talvegada amb acàcies que despertem, com
/ ombres,
fantasmes i memòries a desolats suburbis, la
/ recança
de fugir cap al Nord, cap on se'n van els homes
a compondre a mercats, sota la pluja,
llanternes i camises, atuells de plàstic,
màscares de cartró, velles cançons molt íntimes...

Les cames de les joves mares amb senalletes
que dins el fred avancen amb vegetal cadència
talment camins o rius per on naveguen
rais de desig, fogueres o ferides
massa feixugues, aixovars de cendra...

Tot sol camin entre la gent que compra
i no en sap res dels versos d'aquest llibre
que duc a la butxaca, de la flama
que em pren i m'agombola amb el desfici
d'esser tot u i, oberta la vida a les paraules,
abocar-me en un vers sobre totes les coses.

40 MALALTIA

Cartes a Lady Hamilton

A. Vidal Ferrando

Rere vitralls, a llits amb cobricel,
alenam llum vermella. No podríem
deixar de sentir els cotxes que passen a tothora.
Miram les balustrades ofegades per l'heura
que entra per les finestres del casal que s'esbuca
esbadellat i buit. Sentim les veus
dels soldats estrangers que, amb càmeres de
/ vídeo,

bevent entre neons celebren la victòria.
Shrezadh és una al.lota que davalla a un refugi
on ha d'alenyar el pes de llargues nits sense aire,

abraçada només de la por, sense històries,
sense albes, cavalcada d'alats taurons, de màquines
de fibra de carboni amb nom de tro.

Jenifer Bowles vol enterrar l'aucell
que és el seu cor mesclat amb les lletilles...

Rere les vidrieres, asseguts a camilles,
escandim cada mot, jugam a cartes,
esperam les visites que quasi mai no arriben
o davallam als bars, esperant trobar dones
que tenguin a la veu l'ombra de lluna i vinyes
que ens evoca Pavese i altres dones,
o només solitàries voreres que s'entinten
amb violins que ericen la memòria
i als buvelards ens tornen, a les taules
sobre les quals la pluja de puntetes
recorda Cèlia Viñas.

Massa sovint deixam que ens agombolin
decahil·labs estramps d'italiana mida,
com barques que a la mar mesuren ones,
cales secretes, paisatges d'aigua
on tot és delicat, fins el vertigen
d'aquesta mel que la claror congria
d'un matí de diumenge que l'aigua ha tret
/ sponges
i som a l'altra banda de nosaltres.

41 LES TÓRTORES (2)

Amadeus
Milos Forman

El fons del pou arribava als seus ulls,
talment un pas secret entre la runa, l'ombra
d'un fil al laberint de les arrels, un eco
fosforescent al fons de la matèria
o una escandida flama que semblava tan fàcil,
tan tallant, tant precisa.

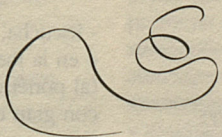
Collia pomes d'or als jardins subterrànies.

Amb plugim a la cara, escoltava en el cant
que, estricte i esquincat l'alt colomer enlairava,
un sord glopeig obac –Lluny del pou de la
/ lluna,

cap espasa de canya,
cap arma rovellada i veritable,
cap brau de foc, cap dama enquermerada.
Només l'arbre d'espelmes que cremaven pel
/ blau,

talment les ones
aixecaven flamades o mans blanques
sobre els esculls, als illots s'abraçaven
amb escumosos membres, violentes,
en el passat, feia just una estona,
un esclavissament imperceptible
copsat entre l'asfalt i la grogor

que aquelles margarides
sobre altres ones verdes congriaven.
Als ulls dels seu esguard encara hi bategava
la visió de la música
que els pinars i les ones concertaven,
o n'eren sols fragments,
filagarses disperses com les boies,
ancorades a morts de pedra viva,
esperant que, amb la nit, arribassin velers
a esgrafiar en la pell més secreta de l'ombra
amb llurs arborats pals la xifra justa
de la íntima, carnal, polifonia
dels ritmes i les veus inabastables
que en la mar es manifesten i la diuen.

CONCESIÓN A LA TARDE

A Ella –Barcelona.

1 Sin hacer más espasmos que estas convulsiones
que se derraman de mis piernas y mis brazos
repetiré obsesiva la jaculatoria
si regresa la añoranza, como un cansado escalofrío,
porque todos los pueblos son un puto pueblo
cuando la hora va cargada de aluminio desvanecido,
de antigua plata gastada
y unos dedos como lagartos recorren
italianas superficies,
escalas de caoba

y marfil estructuradas en el tiempo
(¿recuerdas, Tomeu, aquel inevitable
deseo de disfrazarse
de enamorados con los primeros jerseys
del otoño de lana e imperceptibles lluvias,
sembrar geranios azules en botes de lata-
tan ignorantes de los nombres
de las voces del contagio?)

cuando la hora es pesada y los árboles dejan caer
manos herrumbrosas
dibujando en el aire
calado de espejismos como una toalla
a los “*vibrantes compases*” de la Banda
Municipal – llanto y desconcierto,
amargura de lágrimas, pero una naciente

floración de dulces hierbas en el fondo de los ojos,
presintiendo ya el imposible *printemps*,
la esperada canción de las manos y las músicas

- Escucha, y si te sacaras la compresa
y nos lanzáramos ciegos al ritual
absurdo, con gran anhelo querido de luces
encendidas

luces apagadas bujías luces de luna
pieles manos salivas dedos orejas lenguas
pezones rendijas baba labios miembros
esfinteres flujos crujidos gemidos sudor...

- Escucha, Cheska, y si te sacaras el támpax
y en la mesilla dejaras las lentillas
(al ponértelas de nuevo las lames
con gran cuidado, deleitosamente)

La mesilla de mármol sucio de ceniza
que empaña los árboles
cuando las ventanas de los laboratorios
devienen violeta de rayos gamma
y en las piscinas Venus
y Adonis se masturban

Tiempo después, por teléfono, una voz te recuerda
Cuántos pianos son un solo piano
-¿Cómo dirías decadencia en coreano?

2 Se han apagado las luces
no sé quien soy. Soy aquel que ha escuchado
el canto de la sirena y vacila
desconcertado por el cancerígeno
laberinto de cemento,
sin más horizontes que los entrevistados
al final de largas calles tras nubes de hollín
-o aquella inevitable y ácida granizada

mira: el centauro
y su señora comen panizo

alguien ha salido de un cine –cuatro gotas
en tu rostro vacío

una bola de muerte derriba el cine –crecen
setas de hambriento acero
alguien
está sentado en una escalera
(¡Brooklyn!)
con las manos en la cara
punto y aparte

He olvidado mi nombre
bajo al metro
te miro a los ojos y te digo que no me ames
porque yo ya no soy yo
ni mi cuerpo es ya mi cuerpo,

Margalida, Margot, ¿qué es lo que fumas?
te haces besar en la mancha de luz
os rodea la ambigua
claridad de las huellas de las babosas
-centinelas, vasallos encadenados
a la muralla, miran
con ojos brillantes, sonrisas asombradas,
cómo dejás que te exploren con deseo inexperto
unas cobardes manos, anhelosas

Soy también aquel que quiso atribuir
sombrios olivos
a una voz, imaginarle
promesas de un oasis en el desierto sintético,
sumergido en un cuerpo que me erizaba,
aterciopelado, lunas llenas,
mediterráneo, olas o el placer
y mucho más que el placer –espejismos
de modorra suavísima- el bálsamo
calmante de los síntomas

-Escucha, Chesca, ¿y si te sacaras el támpax...?

Pero está la imposible curación de la lepra
la adicción a esta muerte pasiva
o la añoranza de ti –fantasma
que pisas el polvo del desván
y de los baúles sacas antiguos objetos,
recreándolos con gestos espontáneos

3 “Como locos enanitos vencidos...”
o, mejor aún,
como un bufón enloquecido
ahíto de derrota
eructas síntomas carcinomáticos, signos
crepusculares sin duda,
igual que un ramo de rosas chafado
en el asfalto de calle Borrell
-ruedas de coche y la hemorragia púrpura

o voces
o veredicto
asfixiante de la urbe,
heredero del cáncer
¿qué puedo hablar que no me hayáis dictado,
invisibles mandíbulas?

ciego y perdido tropiezo en las esquinas:

¿Dónde están las palabras para escribir la noche
de todos los colores, los puntos de luz, los signos
hipnotizados que giran a mi alrededor?-
dónde los sones para escribir este oscuro clamor
este canto espiral

-O o o o este jazz como una borrachera
cuando la batería
se hace ascendente en una sistemática
aspersión de roces y chispas de goteras y lluvias

y procesos
y truenos deslumbrantes
como la danza frenética
de una girándula en mi cerebro

Señoras y señores
¿en qué para todo esto que hemos hecho?
está el centauro que llora ante mí
está la voz que me tienta por teléfono
están las rosas compradas y chafadas
está el ojo electrónico
que controla a los danzantes, lo abrumador
del tedio
y, sobre todo, el miedo
a morir secuestrado en un espejo equívoco

4

(a Patti Smith)

He sembrado cuchillos en macetas
-quemado acero de veintitrés centímetros

si me pudre la gangrena y me cortan las piernas
no me beses los pies
(ni me lamas el miembro del color de las lilas):

escucha las últimas
pisadas que he dejado en las paredes
riega helados floreros
-contempla el crecimiento

del acero requemado en las macetas

5 MADRE BALLENA

Agarran al pobre Bernadet y le cuelgan en la cima de la torre más alta...

... Catalineta, después de ser engullida por aquella ballena, siguió viviendo en la grandiosa tripa de aquel enorme pez... atada con una cadena de plata, para que no pudiera escapar.

La Madre Ballenita

Rondalles mallorquines d'en Jordi d'Es racó. Tomo VIII

Maquilladas con neón las turbias peceras de los ojos ciegos donde los peces muertos son mudas ilusiones, sueños de lotería, cupones que nunca serán premiados porque el premio ha sido sustituido por la borrada cifra de la muerte -la blanca ballena detergente, ensordecida por las explosiones de los misiles y el clamor de innumerables altavoces, nada hacia el suicidio de una playa donde la única señal de vida "es la gris belleza de una central eléctrica / y el único resto del amor son los cadáveres / de dos extraños momificados en un / preservativo de sol...

6 sobre el papel
velos,
pesados rebocillos,
encajes de alambre

-como una mujer,
oculto de las cámaras
que vigilan la plaza,
empiezo a caminar por la memoria
pidiendo la palabra,
desnudando la palabra desde mi propio miedo,
como un malabarista
en el doble circo, gris y granizado,
de un cadáver con ojos
de televisión.

7 miro la plaza:
está vacía
-violines no humanos,
oscuras voces de bodega,
aullidos, silencios
(mujeres de agua colgadas
en ramas de carbón),
tornavoces de cisternas
donde "Maria Enganxa"
folla con cristales que se funden
y ampollan -no hay
ya peces que profieran grandes gritos,
el pueblo ha reventado,

las casas son vacías,
zumban las verdes almas
moscardas de los muertos.

8 Colgado en la alta torre,
cuando cierra los ojos ve todos sus fantasmas
que levantan el vuelo: gaviotas
de ojos poliédricos
negros flamencos con los picos de neón
alzan el vuelo como sombras sobre el agua
/ estancada
de mi cerebro de zombie

9
una noche me lié con un boxeador
Ramón Irigoyen

me veo a mí mismo, protagonista
en el telefilm del recuerdo,
peces-lezna me rodean,
mueven sus alas como paraguas
-por la mínima acequia
corre agua espesa,
harina de agua, polvo de leche
americana-móviles puntas de flecha,
barcos de asfódelo cruzando remolinos,
transparencia y suciedad,
pajas y aceite (pesadas
irisaciones)

excremento de caballo...
Beso aquellos dulces juegos de alcantarilla

Al llover tierra roja
corría sangre fangosa por debajo de la acera
y esperábamos el día que lloverían sapos
Mi abuelo carpintero
tocaba el violín sobre un taburete,
ante un caballo verde que nos ignoraba
quieto sobre la cal de la pared
(¿mujeres? ¡tantas
como caballos verdes!)

-Junto al mar, en el hostel de la Ballena Verde,
niños y niñas comen comida de perro,
escuchan a Lou Reed, tres discos cinco duros,
y se cogen de las manos
-ahora lo digo, lo recuerdo
sujeto mi tobillo con cadena de plata
a una muela podrida de la Madre Ballena-
descubren el haba y la baba
y los ojos brillantes y el espeso aliento,
entrevén ya los coches,
los almendros nocturnos, las piletas del Piélagos...
Siendo aún niño había descubierto
cruels vestigios de un mundo nocturno
detrás de los escombros hediondos de los hoteles,
en el torrente al abrigo de las rocas
bragas sostenes toallas esteras
detrás de las matas

preservativos usados gafas
ahumadas pisadas
bajo pinos, revistas verdes
y un verbo nuevo (follar)
-trémulo imaginabas picadores legendarios
y rubias alemanas con los muslos
abiertos, cabalgadas, historias prohibidas...
¿Qué quiere decir, esto?
Nunca he jodido con un boxeador,
pero un día me robaron un anillo
con una piedra negra:
el ojo del culo de un vaso...

10 En el sagrado suelo gimen los columpios:
los niños juegan ante el templo, entre
los pinos, sobre los sepulcros.
El viernes a media noche
los muertos salen de sus tumbas,
de sus infiernos, como animales de cera,
dejando rastros de baba, carne desprendida,
reptan en las iglesias,
tras los confesionarios, en oscuras
capillas
abrazan las imágenes de ojos inmóviles
que contemplan tus sueños
desde los retablos:

11 la capillita era como un teatro
tras el cristal: cuerpos
sangrientos, cuerpos llenos de cuchillos,

desvanecidas familias de escayola...

12

(sobre el eco de un verso de Salvador Espriu)

A menudo te preguntas
si no es del todo inútil
enterrar frustraciones
en ruidosa grava de palabras
-cada palada un verso,
el ágil gesto de una grúa,
un esqueleto de garza: acción
en la no-acción
-pero
siempre quedará fuera algún cabello
tieso como una caña de metal,
tenso como una cuerda de arpa eléctrica
o una rasgada antena
enrevesando códigos
y el mensaje de siempre
es desesperación,
o una blanda renuncia rodeada de imágenes
de juguetes mecánicos, diamantes a plazos
o estúpidas carreras con viejos coches
hacia pequeñas discotecas lóbregas
de pueblo de Mallorca
amuebladas con piel de fresones enfermos
donde escupe la música herrumbrosos anzuelos
Siempre hay niños nocturnos

huyendo de los guardias,
muertos a tiros,
y vehículos de cristal
que se lanzan desde puentes
sobre mujeres desnudas:
lenguas de fuego me lamen
mientras funden la cerrada decoración,
se han bloqueado las puertas de la discoteca,
ya no late el corazón de aire acondicionado,
falso terciopelo fucsia como piel
chilla y se corre,
laten goteras,
babas de plástico fundido
que comen carne, corroen maquillajes

13

y caigo en la cuenta de que soy una pasa
Ramón Irigoyen

Con una (sola) palabra hay bastante
para que empiecen las explosiones
y el pánico
se extienda como una epidemia de monstruos
estivales
por los corredores de los estadios,
por los bochornosos conductos del metro
que recorre tu cráneo
después del aguacero,
después de la granizada de gargajos de flash

recortando los movimientos reblandecidos
por pasiones embalsamadas, las muecas...
después de la lluvia ácida como napalm
que desintegra todos mis cabellos
como un borrador asesinando lenguajes de
/ cabellos

(lluvia de verdascasos y golpes de tijera,
máquinas de segar y metralletas...
después del aguacero
patos escuetos están sobre brasas,
caminan por las cuestas,
rezuman por los grifos de los bidets
de los místicos caminantes que se han perdido
en las charcas por donde se llega donde un
/ tiempo

hubo las ruinas desiertas de la ciudad
habitada de incendios y de sapos
y, después de la lluvia, da igual:
se apagan las centelleantes bombillas
se detienen los rítmicos parpadeos
se restañan las memorias,
son borradas las cintas y se reanuda
la repetición de los programas
murmurando la palabra
muerte

-un esqueleto,
desgarrado embalaje
que suda antiguas

imágenes de mazmorra,
de desierto de Sodoma y desolada
de desierto de Sodoma y de salada
derrota de Gomorra:
lodo,
vinagre de plomo
en los zapatos del soñado peregrino danzante
que hacía dedo en la autopista
de los lenguajes y las significaciones,
cerca del polvoriento
camino por donde se balancea
el viejo camión que llevaba a Quhaunàuac
-ante los brillantísimos
espejos de la piscina
del Heartbreack Hotel:
tierno neón late en las terrazas,
rock & roll y risas
movimiento de caderas, tráfico de botellas
irisdcentes
tiernos vientres que incitan a la acción
y al pensamiento de la antropofagia
-Hala pues -Hala pues
cuando se entrevé una rendija en los lenguajes
y es posible sentir un momento como un vómito
que el baile empieza de nuevo
y arrastra el cuerpo

***“pesado de todas las enfermedades
lógicamente derivadas del ejercicio
abusivo de la taxidermia de los códigos”,***
del largo aprendizaje de pasiones como lesiones
deformadoras,
el hábito abrumador del veneno
sentimental,
y aún así se mueve, la hostia puta
y es posible el espejismo de la guerra
y yo soy una pasa (yo también).

14

Charles Mingus Plays Piano

Erectos falos de metal esperan
Como avizores halcones vigilan, miran
Los movimientos minúsculos de las víctimas...
Estúpidos, ciegos, los murmullos, los himnos...
O tal vez era ayer, o tal vez era nunca
y estas voces de azufre son la rabia de dioses
inexistentes que piden venganza,
y el deseo que siento es sólo un viento estéril
que me parodia el mar dentro del cráneo

15 Hora de prender fuego,
todas las emisoras
emiten silbos

16 De repente los coches
colisionan, se paran, se aherrumbran
de pieza en pieza,
lloran pintura.
Como jirafas
capturadas por perros
inclinan la cabeza fanales y semáforos.
como colibrís lentísimos
heridos de muerte,
como mariposas
aún intactas,
cayendo desde las torres
sobre un viento de reflejos,
se ciernen fragmentos de vidrio.
Miraba los ojos de la Madre Ballena
y me he visto solo, colgado en la alta torre
en medio de centelleantes signos de luz
-¡qué silencio de ruina
trae el viento lleno de motores
desde las avenidas!

17 En la antena más alta del castillo
me balanceo sobre calles y ruinas
-soy una momia,
respiro calina, fumo
smog de sonos, anzuelos de neón, imágenes
-azufre y cal viva
el tiempo es un engaño que ya no entiendo
-poblado de muerte posible, ya cumplida

las palabras que flotan
en el desastre
son el mismo desastre
-vagos recuerdos,
rumor
de oraciones aprendidas, muchas veces repetidas,
/ imágenes
de telefilms, voces de telediario,
flash-backs indescifrables,
sueños fragmentarios,
recortes fugaces, sonos de lenguajes
que reúnen y bailan
hechos espejismos

18 ya cuánto veo es tierra devastada,
ruinas, escombros,
rincones de magia amenazados de muerte.
Escucho suspiros de caracoles, agónicos.
No me conozco en el espejo,
prisionero de una lenta
germinación de grietas.
Es un extraño el que se encuentra
en el centro mismísimo del universo
que se mueve a su alrededor
como el latido de una ópera
sin control
de torres que se hunden

19 Como una multitud
se desplaza en silencio
bajo la lluvia,
perdido el norte, el tino y el coraje,
en una ciudad muerta,

así arañó el silencio de la página blanca,
como quien labra una pared de roca
hasta encontrar la forma precisa que hace al
/ ídolo,

un eco del vacío
un rastro en el muro:
-una minucia, al menos

20 Colgado en la alta torre
cubierto de cangrejos, comido por la ballena
que los sábados me suelta nueve palmos de
/ cadena

puedo ver en las pantallas
su espectro eléctrico
maquillado con sonrisas
maternales, o de puta
-*"Quién hablará o chistará
un trozo de mármol se volverá"*.
¿Gotas de sangre borrarán el rimmel?

21 ELEGÍA

*en su funeral
para Alexander Graham Bell*

Ya no gritas, no sientes
la ardencia del ácido sobre el cutis:
es una historia antigua,
sólo un dibujo en el rostro de un cadáver

22
los teléfonos chamuscan
desiertos de arena ardiente:
cinco minutos de silencio

23
añoras la persistencia de los sonidos
que hienden la oscuridad
y te hacen escuchar helados mensajes,
órdenes-
y las lejanas voces anónimas
que intentan llegar a ti
ocultas por las nubes
de cristal electrónico

24
Los teléfonos del mundo han callado todos-
escucho el silencio y

presiento el peligro.
Frías espadas vestidas de terciopelo
por detrás me atraviesan, me apuñalan
con sus medias de nilón,
surtidores
de diamante o falos
estallan, crecen
dentro de mí, eyaculan
volcanes de hielo, lenguajes

25

Disminuye la densidad del pensamiento
como un dibujo
transitorio de nubes,
un movimiento de lenta
desintegración
igual que las palabras, esparcidas
como la lluvia sobre un cobertizo de uralita,
como la crepitación del aceite hirviente
o el silencio al teléfono

26 LAS MESAS BLANCAS

INTRODUCCIÓN AL VERANO

El horario del silencio es nuestra mortaja.
Entre los hoteles encuentro el mar en una hoya.
Dibujo sobre tus muslos arpones
(¿qué hace en ellos la noche?).

Costras de sal sobre las mesas blancas.
-¿Quiere o no quiere el que anda entre el rastrojo?
¿El desafío acepta si el as marcado ignora?
Y tú, que te reías.

Buscamos rincones tras los chalets
en coches viejos o, a pelo, en las rocas,
impacientes lo hacemos, de muy mala manera.
El verano no calla.

27 NOCTURNO GEOPOLÍTICO

Duele como un agujero el grito del verano
cuando oscurece y entra aire en las casas.
Miramos espots, y no escuchamos a los grillos,
como quien teme el silencio.
Ágiles gigantes hacen que boten pelotas
y los vemos, embelesados, en las pantallas.
Portaaviones en el horizonte matinal
lo dicen todo. Se encumbran y callan.
Entre veleros los contemplamos, embotados,
desde las mesas blancas.

28 UN VERANO CERCA DE McLuhan's

Telefilms que empiezan con niebla azul:
pies de asesinos pisan las aceras

y en hoteles de terciopelo escaleras suben
-noche de viernes.

Aguas de luna en el cielo, nubladas
por el viento de agosto que convoca presencias.
Ruido de cerrojos y de persianas
verdes que se abren.

En los patios vacíos, limones, balaustradas.
Parras y rosales ascienden por las paredes:
en los palomares estallan, con las antenas,
racimos y rosas.

Cuando televisores y luces se apagan
no hay caballos que en la sombra relinchen,
sólo el viento que golpea ventanas
y mucho murmura.

29 OBRAS PÚBLICAS

Transitaremos por amplias carreteras
que entre escombros igual que un surco se abren
-chatarra al sol y, con signos de orín,
pintura blanca.

Hacia el mar bajaremos por las cuevas
y tomaremos asiento ante las blancas mesas.
Veremos pasar guiris con litronas

como esperpentos.

Y acabaremos hablando de palmeras
municipales sobre la playa muerta

que embalsama el murmullo de las máquinas
y de la luna.

30 Con dorado collar, encabestrada
y negra, la mar separa las piernas.

Chillando un flash su cuerpo inerte muere
como un látigo, como un vuelo de golondrina
fugaz, una vez y otra.

Como serpiente eléctrica que esparce
veneno de luz por las mesas blancas.

31 ROAD-MOVIE 2

Rasgan rayos los odres de la lluvia.
Recorremos a toda leche las carreteras
buscando entrar en las densas cortinas
desde la tierra seca.

Rasgan rayos los odres de la furia.

32 BOMBEROS CON PAISAJE

Palpitan taquicárdicas naranjas
de luz llena de alarmas

sobre humo de incendios cuando se queman
los restaurants de bambú y las sombrillas
se tiñen de ceniza sobre el suelo
negruzco de la tarde.

33 DESPLEGABLE TROPICAL

(uno)

Sobre aquellas palmeras patrullan helicópteros,
umbríos jardines escudriñan con los focos
y amantes persiguen que se refugian
en viejas piedras íntimas.

(dos)

Los pretorianos blanden espadas por los puentes
y, trenzando estelas de luz bermeja,
al llegar la noche conducimos en silencio
como quien llega a Ítaca.

(tres)

Igual que niños en plazas borradas
bajo guirnaldas de papel y música

en las ruletas de feria ganamos
joyas ínfimas, dragones de plástico,
recuerdos, semillas de flores secretas,
rescoldos de marchitas utopías,
sorbos de luz amarga, casi tóxica.

34 ALIENTO

La brisa fresca nos llena las copas.
Oímos rock'&'roll bajo las parras
y, en los naranjos, la luna navega
a media vela.

35 (Cycas Revoluta)

Las cicas abren y sacan virutas
-en verde escriben espirales que buscan
la forma de una pluma.

Carnales fisuras de la mar tiemblan
plata o acero afilado, todo escama.
Cuando atardece tatúan ondinas
sobre las mesas blancas.

La sangre mía, envenenada, canta.

36 El terciopelo de los pinos sigue perfiles de las dunas

(sediento amante, se agarra a la tierra
como el viento que ciñe
las curvas de las olas suspendidas:
un verde traje elástico que se rasga y dibuja
el arco del flanco, la espalda desnuda
de arena vulnerada.

Polvo de luz te afila la mirada
como cascajo que esparcen camiones.

37 REMAKE MUY NEO (EN BLANCO Y NEGRO)

Con el sol en el cuerpo, chicos de Passolini,
como una banda de gaviotas adolescentes
cruels y con mucha hambre de vida, rodean
a la mujer que con ojos azules lo acepta
y contempla, desnuda
y con cuarenta años en la mirada,
esa escuadra de cuerpos que gallean
palabras que no entiende; pero sí reconoce
el tono procaz, insolente, con que se explican
detalles de las noches que ella conoce y busca
-sobre la arena el sol primerizo de los cuerpos
y, a oscuras, ser joven y abrazada,
a sacudidas como si todo fuese luna

y la vida pudiese volver a ser escrita
o no existiesen las voces de los que hacen cola.

38 ÚLTIMOS BORRADORES DE ODA

Homenaje a V. A. E.

Ausiàs March mira la marejada
bajo el cañizo. Las brujas se peinan
tópicamente, y se quitan el biquini,
en el arenal. Sobre las toallas
lluvia y sol y es domingo por la tarde.
Ausiàs March mira la marejada,
fuma hachís, bebe muchas cervezas
y va descalzo entre las mesas blancas:
arena en los pies y sal en la cara.
Y por el horizonte petroleros.

39 INVIERNO ENCENDIDO

*A Jaume Pomar, casi como una epístola,
mientras leo "Les quatre estacions".*

La nieve ha descendido hasta nosotros
calladamente y blanda, esta noche
-con la mañana, es como un pólipo sensible
herido por la luz y el ruido de los hombres,

se retiró a colinas, entre sombras azules,
como un niño furtivo con caléndulas
y plumas blancas que se sube a un árbol.

Con aguanieve en los semblantes, la añoranza
de otros inviernos este febrero convoca:
es viernes de cuaresma y las placeras
extienden velas blancas o paraguas
como quien abre flores de un verano verde de
/ sombrillas,
protegiendo a los hombres y el fruto que arrancaban
de trabajar la tierra hecha vida
que se escribe con colores, viento de espejismo:
frutas, raíces, cuerpos, líneas, hojas,
todo dispuesto en mesas o en canastos, tallos,
alfabeto de ciclos y de lunas,
de ingenio escueto, hambre hecha constancia,
que me ha de retornar el agua a través de acequias,
la sombra de cocinas de encalado y hollín,
restos del concluido desvinciarse, objetos
que en sedimentos hallamos aún intactos,
cuando parece amainar la torrencera
y pisamos de nuevo cámaras desoladas
donde nos halla, aún golosos, el bisbiseco
de asados caracoles, sobre brasas que narran
historias de familias borradas por el tiempo
con la voz de una mujer que hace años moría
comida por la rabia y las hormigas
que se remolinaban en las heridas hondas.

Se arrastraba una serpiente por el fango del
/ cementerio
cuando sepultureros la enterraron hablando de
/ otras cosas
entre urnas modernistas y ángeles cubiertos de
/ líquenes
que son quizás las lágrimas de un viejo llanto
/ mudo de piedra.

De África me habla el peinado exótico
de trenzas minerales de esta mujer negra,
que acaso trenzan recuerdos de paisajes,
tal vez con acacias que despiertan, como sombras,
fantasmas y memorias en desolados suburbios,
/ el pesar
de huir hacia el Norte, hacia donde se van los
/ hombres
a componer en mercados, bajo la lluvia,
linternas y camisas, y cacharos de plástico,
máscaras de cartón, viejas canciones íntimas...

Las piernas de las jóvenes madres, con sus
/ cestitas,
que por el frío avanzan con vegetal cadencia
como senderos o ríos por donde navegan
balsas de anhelos, hogueras o heridas
demasiado graves, ajuares de ceniza...

Solo camino, entre gente que compra
y nada sabe de los versos de este libro

que llevo en el bolsillo, de la llama
que me prende y me ampara con el desasosiego
de ser todo uno y, abierta la vida a las palabras,
derramarme en un verso sobre todas las cosas.

40 ENFERMEDAD

Cartas a Lady Hamilton *A. Vidal Ferrando*

Detrás de los vitrales, en camas con dosel,
luz roja alentamos. No podríamos
dejar de oír los coches que a todas horas pasan.
Vemos las balaustradas ahogadas por la hiedra
que entra por las ventanas del casal que se hunde
abierto completamente y vacío. Escuchamos
las voces de los soldados extranjeros que,
/ con cámaras de vídeo,
bebiendo entre neones celebran la victoria.

Sherezade es una chica que baja a un refugio
donde ha de aspirar el peso de largas
noches sin aire, abrazada sólo por el miedo,
sin historias, sin albas, cabalgada
por alados tiburones, por máquinas
de fibra de carbono y con nombre de trueno.
Jenifer Bowles quiere enterrar el pájaro
que es su corazón mezclado con lentejas...

Detrás de las vidrieras, sentados en camillas,
escandimos palabras, jugamos a cartas,
esperamos visitas que casi nunca llegan
o vamos a los bares, esperando encontrar
mujeres que en la voz tengan la sombra de luna
y viñas que nos evoca Pavesse
y otras mujeres,
o sólo solitarias orillas que se tiñen
con violines que erizan la memoria
y a los bulevares nos devuelven, a las mesas
sobre las que la lluvia de puntillas
recuerda a Celia Viñas.

Dejamos, con demasiada frecuencia,
que nos cobijen
deca sílabos libres de italiana medida,
como barcas que en el mar miden olas,
calas secretas, paisajes del agua
donde todo es delicado, hasta el vértigo
de esta miel que la claridad moldea
de una mañana de domingo que el agua sacó
/ esponjas
y en la otra orilla estamos de nosotros.

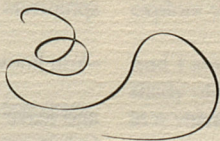
41 LAS TÓRTOLAS (2)

Amadeus
Milos Forman

El fondo de ese pozo llegaba hasta sus ojos,
lo mismo que un secreto paso entre los escombros,
la sombra de un hilo en el laberinto
de las raíces,
un eco fosforescente en el fondo
de la materia, una llama escandida
que parecía tan fácil, cortante y precisa.
Cogía frutos de oro en jardines subterráneos.

Con llovizna en la cara, escuchaba en el canto
que, estricto y desgarrado,
el alto palomar alzaba, un sordo
chapoteo umbrío -Lejos del pozo
de la luna, ninguna espada de caña,
ninguna arma oxidada y verdadera,
ningún toro de fuego, ninguna dama hechizada.
Sólo el árbol de velas que en azul se consumían,
de la misma manera que las olas
levantaban llamas o manos blancas
sobre los arrecifes, en los islotes
se abrazaban con espumosos miembros, violentas,
en el pasado, hacía justo un rato,
un imperceptible desprendimiento
captado entre el asfalto y el color amarillo

que aquellas margaritas
sobre otras olas verdes moldeaban.
En los ojos de su mirada latía aún
la visión de la música
que los pinares y las olas concertaban,
o sólo eran fragmentos,
hilachas dispersas como las boyas,
ancladas en muertos de piedra viva,
esperando que, en la noche, llegasen veleros
a esgrafiar en la piel secreta de la sombra
con sus enarbolados palos la cifra justa
de la íntima, carnal, polifonía
de voces y ritmos inalcanzables
que en la mar se manifiestan y la dicen.

CONCESSION TO THE AFTERNOON

to Her— *Barcelona*

1 Making no more spasms than these convul-
/ sions

that pour from my arms and legs
I will repeat the obsessive ejaculatory prayer
if longing returns, like a tired shudder,
for all towns are the same damned town
when the hour is loaded with faded aluminum,
antique worn silver
and fingers run like lizards over
Italian surfaces,
mahogany and ivory stairs
structured in time
(Tomeu, do you remember that inevitable
desire to dress up as
people in love in the first sweaters
of the autumn of wool and imperceptible rains,
plant blue geraniums in tin cans
—so ignorant of the names
of contagion's voices?)

when it's the heavy-lying hour and the trees drop
rusted hands
making drawings in the air
soaked with translucencies as a towel
to the "*vibrantes compases*" of the Banda

Municipal —crying and confusion,
bitterness as of tears, yet a
blossoming of sweet herbs in the eyes' depths,
presentiment of the impossible *printemps*,
the welcome song of hands and the musics

—You know, you could lose the rag
and we could dive, eyes closed, into the absurd
ritual, with a great glad urge for lights on
lights out candles moonlight
skin hands spit fingers ears tongues
nipples fissures drool lips members
sphincters juices rustles moans sweat ...

—You know, Cheska, you could take the tampax
/ out
and leave your contacts on the dresser
(when you put them back in you lick them
very carefully, luxuriantly)

The marble dresser dirty with ash
that veils the trees
when laboratory windows
turn violet from gamma rays
and in the swimming pools Venus
and Adonis masturbate

Some time later, on the phone, a voice reminds
/ you

how many pianos are a single piano
-What's decadence in Korean?

2 The lights have gone out
I don't know who I am. I'm the one who has heard
a siren's song and wanders
mindlessly through this cancerigenous
cement labyrinth,
with no more horizons than those glimpsed
at the end of long streets behind clouds of soot
-or this inescapable acid hail

look: the centaur
and his wife are eating corn

someone has come out of a cinema –a few drops
on your empty face

a ball of death levels the cinema
mushrooms of starving steel grow
someone
sits on a stair
(Brooklyn!)
hands to face

new paragraph

I've forgotten my name
down in the metro

I look you in the eyes and tell you not to love me

because I'm not me
nor is my body my body,
Margalida, Margot, what's that you're smoking?
you get yourself kissed in the stain of light
you and him surrounded by the ambiguous
glow of the sentinel
slugs, vassals chained
to the wall, they look on
with shining eyes, frozen smiles,
as you let cowardly, frenzied hands
explore you with inexperienced desire

And I am the one who heard
shady olives
in a voice, imagined there
promises of an oasis in the synthetic desert,
submerged in a body that bristled me, velvety,
full moons, the Mediterranean, waves or pleasure
and much more than pleasure –mirages
of sweet stupor –the placating
balsam for the symptoms

-You know, Cheska, you could take the
/ tampax out ...

But there's the impossible curing of leprosy
the addiction to this passive death

or the longing for you –phantom
who walks the dust at the very top
and takes antique objects out of trunks
recreating them with spontaneous gestures

3 “Like mad conquered dwarves ...”
or, better still,
a crazed jester
soaked with defeat
belches symptoms of cancer, signs
of twilight surely,
like a bouquet of roses crushed
on the asphalt of the Carrer Borrell
–car tires and the purple hemorrhage

or voices
or verdict
wringer of the city’s neck,
heir of cancer
what can I say that you haven’t dictated,
invisible pincers?

blind and lost I bump from corner to corner:

Where are the words to write the night
of every color, the points of light, the hypnotized
signs and symbols that whirl around me?
–where the sounds to write this dark clamor
this spiral song

–Oh oh oh oh this jazz just like a buzz
when the drums and cymbals
shoot up in a systematic
spray of brushes and sparks of leaks and rain
and

processes
and stunning thunder
like the frenetic dance
of a Catherine wheel in my brain

Ladies and gentlemen
what’s all this we’ve done?
there’s the centaur that cries before me
there’s the voice that tempts me on the phone
there’re the roses bought and crushed
there’s the electronic eye
that controls the dancers, the prostration
by tedium
and, above all, the fear
of dying kidnapped in an equivocal mirror

4

(to Patti Smith)

I’ve planted knives in pots
–eight inches of burnt steel

if gangrene rots me and they cut off my legs

don't kiss my feet
(or lick my lilac member):

listen to the last
footsteps I left on the walls
water the cold slips
—watch the growth
of the scorched steel in the pots

5 WHALE MOTHER

*... they trussed my poor Bernadet up tight
and hung him at the tip-top of the tallest
tower ...*

*... Catalineta, when the whale gulped her
down, stayed alive in the great guts of that
enormous fish, shackled with a silver
chain, so she couldn't slip away.*

The Whale Mother

*Rondalles mallorquines d'en Jordi d'Es Racó
Volume VIII*

Made up with neon the turbid fishbowls of the
blind eyes where the dead fish are mute illu-
sions, lottery dreams, tickets that will never win
because the prize has been replaced by the
blurry number of death—

the white detergent whale, deafened by the
missile explosions and the clamor of innumera-
ble loudspeakers, swims towards the suicide of
a beach where the only sign of life “is the grey
beauty of an electrical plant / and the only
leavings of love are the bodies of two strangers
mummified in a / condom of sun ...

6 On the paper
veils,
heavy *rebosillos*,
iron lace
—like a woman,
hiding from the cameras
that watch the plaza,
I begin to walk my memory
asking for the floor,
undressing words from my fear,
like a juggler
in the hailed-on grey double circus
of a corpse with television eyes

7 I look over the plaza:
it's empty
—nonhuman violins,
dark *celler* voices,
howls, silences
(water women hanging
from coal branches),

echoes from cisterns
where Maria-of-the-Hook
gets it on with crests that melt
and swell –there are no more
fish that offer great cries,
the town is Sundered,
the houses empty,
the green bottlefly
souls of the dead buzz

8 hung in the high tower,
when he closes his eyes he sees just fine the old
going aloft: gulls
with polyhedral eyes
black flamingos with neon beaks
take flight like shadows over the dammed water
of my zombie brain

9

una noche me lié con un boxeador
Ramón Irigoyen

I see myself, the one
memory's TV movie is about,
awl-fishes surround me,
move their wings like umbrellas
–in the irrigation ditch
run thick water,

water flour, American
powdered milk –mobile arrowheads,
asphodel ships braving whirlpools,
transparency and filth,
straw and oil (heavy
iridescences)
horse manure ...

I kiss those sweet sewer games

When it rained, red earth
ran below the sidewalk, muddy blood,
and we kept expecting the day it would rain toads
My carpenter grandfather
played the violin on a stool,
before a green horse that ignored us
quiet on the whitewash
(women? as many
as green horses!)

–Near the sea, at the Green Whale Hostel,
boys and girls eat dog food,
listen to Lou Reed on the jukebox
and hold hands
–I'm telling it now, I remember
silverchained by an ankle
to a rotten molar of the Whale Mother–
they discover new uses for mouths and things
and shining eyes and thickened breath,

have sight of the cars,
the nocturnal almond trees, the springs of el
/ Pèleg ...

Still a kid, I had discovered
disturbing traces of a nocturnal world
behind the hotels' stinking garbage,
in the torrent in the shelter of the rocks
panties bras towels rugs
behind the scrub
smoky used rubbers
trampled eyeglasses
underneath pines, blue magazines
and a new verb (screw)
—trembling, you imagined legendary pickup
artists specializing in imports
and blonde German women on their backs,
ass-wiggling, forbidden stories ...

What's all this mean?
I've never balled a boxer,
but one day they stole a ring from me,
with a black stone:
a cup's asshole ...

10 In the sacred place a swing screams:
children play in front of the temple, among
the pines, on the graves.
Fridays at midnight

the dead come out of their tombs,
their hells, like wax animals,
leaving trails of drool, gobbets of flesh,
they crawl into the churches,
behind the confessionals, into the dark
chapels
they embrace the images with staring eyes
that spectate your dreams
from the reredoses:

11 the chapel was like a theater
behind the glass: bleeding
bodies, hearts full of knives,
plaster families, looking peckish ...

12
(on the echo of a line from Salvador Espriu)

Many times you wonder
if this isn't just useless:
burying frustrations
in noisy gravel of words
—each shovelful a line,
the agile movement of a crane,
a heron's skeleton: action
within non-action

—but
there'll always be a loose end

sticking out straight as a metal reed,
taut as an electric harp string
or a split antenna
scrambling up codes
and the message is always
desperation,
or a soft leaving-off surrounded by images
of mechanical toys, diamonds on installment
or stupid runs in old cars
to dark little Mallorcan small-town discos
done in leather the color of diseased strawber-
ries
where the music spits rusty fishhooks

There're always the night kids
running from the police,
shot dead,
and the glass vehicles
that sail off the bridges
onto the naked women:
tongues of fire lick me
while melting the hermetic decoration,
the doors of the disco have been blocked,
the air-conditioning heart's no longer beating,
fake velvet fuchsia as skin whistles and comes,
drips and drool of molten plastic stir,
eating flesh, texturing makeup jobs

13

y caigo en la cuenta de que soy una pasa *Ramón Irigoyen*

With one (single) word there's enough
for the explosions to start
and panic
to spread like an epidemic of summer monsters
through the corridors of the stadiums,
through the stifling conduits of the metro
that serves your cranium

after the downpour
after the flurry of spitting flashbulbs
cutting out movements softened
by embalmed passions, making faces ...
after the rain acid as napalm
that disintegrates my hair
like a burler murdering languages of hair
(rain of scissorings and switchings,
mowers, machine guns ...)

after the downpour
ducks in luck hang out in the embers,
waddle along the coasts,
stream from the faucets of the bidets
of the mystical pedestrians who've gotten lost
in the puddles on the way to the site of
the deserted debris of the city

inhabited by conflagrations and toads

and after the rain it's the same:
the flickering bulbs go out
the rhythmic blinkings stop
memories dry up,
the tapes are erased and
repetition of the programs resumes
murmuring the word
death

—a carcass,
torn package
sweating ancient
images of dungeons,
of Sodom's desert and desolate
of Sodom's desert and salty
defeat of Gomorra:

mud,
vinegar and lead
on the shoes of the dreamed dancing pilgrim
who hitchhiked on the highway
of languages and meanings,
not all that far from the dusty road
on which the old truck jolts along to
/ Quhaunàuac

—right in front of the shining
mirrors of the pool
at Heartbreak Hotel:

tender neon pulses on the balconies,
rock & roll and laughter
hip action, circulation of
iridescent bottles
tender bellies incitement to action
and to the thought of anthropophagy
—alright —alright
when a crack in language is glimpsed
and a moment can be felt like a heave
when the dance starts all over
and drags the body

***“heavy with all the illnesses
logically deriving from the abusive
practice of taxidermy on the codes,”***

with the long learning of passions like deforming
lesions,
the enervating habit of sentimental
poison,
and still it moves, goddammit
and the mirage of war is possible
and I'm a raisin (too).

14

(Charles Mingus plays piano)

erect metal phalluses await,
like falcons together by chance they watch,
/ hang on
their victims' tiny movements

—stupid, blind, their murmurs, their hymns ...

Or maybe it was yesterday, or perhaps never
and these sulfur voices are the rage of
nonexistent gods who ask for vengeance,
and this desire I feel is only a sterile wind
mocking the sea within my skull

15 time to set fire,
all the stations
broadcast whistles

16 Suddenly the cars
collide, halt, rust
piece by piece,
weep paint.

Like giraffes
caught by dogs
stoplights and streetlights bow their heads.
Like slow, slow hummingbirds
mortally wounded,
like butterflies
still intact,
falling from the towers
on a wind of reflections,
glass fragments glide.

I was looking in Whale Mother's eyes
and saw myself alone, hung in the high tower

among sparking signs of light

—what a silence of ruins
the wind full of engines brings
from the main drag!

17 on the castle's tallest antenna
I sway over streets and ruins
—I'm a mummy,
breathing haze, smoking
smog of sounds, neon fishhooks, images
—sulfur and quicklime

time is a deception I don't understand
—inhabited by possible death, already brought

about
the words that float
in the disaster
are themselves the disaster
—vague memories,
mutter
of learned prayers, repeated over and over,
images
of TV movies, news voices,
indecipherable flashbacks,
fragmentary dreams,
fleeting clips, sounds of languages
that gather and dance
turning into mirages

18 all I see is land laid waste,
ruin, leavings,
magic places threatened with death.
I listen to snails' death rattles.
I don't know myself in the mirror,
prisoner of a slow
germination of cracks.
It's an other who's stuck
in the very middle of the universe
that moves around him
like the throbbing of an opera
out of control,
of crumbling towers.

19 Like a crowd
moving in silence
under the rain,
no bearings no grip no nerve,
in a dead city,

now I scratch the silence of the white page,
as if working a stone wall
until I find the exact shape that makes the idol,
an echo from the void,
a mark on the wall
—at the least, not much

20 hung in the high tower
covered in crabs, eaten by the whale

who pays nine hands of slack into my chain on
/ Saturdays

I can see on the screens
her electric specter
made up with smiles
motherly, or whorish

*—Whoever utters a word
to marble shall turn*

Will drops of blood smear her mascara?

21 ELEGY

for Alexander Graham Bell

You're not crying out now, you don't feel
the acid gnawing your skin:
it's an old story,
just a mark on a corpse's face

22 the telephones scorch
deserts of burning sand:
five minutes of silence

23 you long for the persistence of the sounds
that pierce the dark
and have you listen to frozen messages,

orders—
and the distant anonymous voices
that try to reach you
hidden by clouds
of electronic crests

24 The telephones of the world have all gone silent
I listen to the silence and
feel danger coming.
Cold swords dressed in velvet
run me through from behind, stab me
with their nylons,
jets
of diamond or phallus
spring up, grow
inside me, ejaculate
ice volcanoes, languages

25
The density of thought diminishes
like a transient
cloud picture,
a movement of slow
disintegration

like words, scattered like
rain on corrugated plastic,
like the sizzle of boiling oil
or silence on the phone

26 THE WHITE TABLES

(Sketches for an ode to tourism)

INTRODUCTION TO SUMMER

The schedule of silence is our shroud.
In a tidal pool I find the sea among the hotels.
I draw harpoons on your thighs
(what's night doing there?).

Crusts of salt on the white tables.
Does the one who walks through the stubble
/ fields want to?
Will he stay in if he doesn't know about the
/ marked ace?

And you, laughing.

We look for spots behind houses
in old cars or, in the raw, on the rocks,
we do it impatiently, none too gently.
The summer keeps talking.

27 GEOPOLITICAL NOCTURNE

The cry of summer hurts like a hole
when it gets dark and the breeze enters homes.
We watch ads and ignore the crickets
as if afraid of silence.

Agile giants bounce balls
and we gawp at them on the screen.

Aircraft carriers on the dawn horizon
say it all. They close ranks and are quiet.
Between sailboats we contemplate them, dully,
from the white tables.

28 A SUMMER NEAR McLUHAN'S

TV movies begun with blue fog:
murderers' feet tread sidewalks
and go upstairs in the velvet hotels
—Friday night.

Moon-marbled sky, clouded
by the August wind which summons presences.
Noise of latches and green
shutters opening.

In the empty gardens, lemons, balustrades.
Grapevines, rosebushes climb the walls:
in the pigeon coops, among antennas,
grapes and roses burst out.

When the televisions and the lights go off
no horses whinny in the dark
there's just the wind banging windows
and murmuring so.

29 PUBLIC WORKS

We'll drive wide roads
opening among wrecked buildings like a
/ furrow
—scrapiron in the sun and, with signs of rust,
white paint.

We'll go down the hills to the sea
and sit before the white tables.
We'll see tourists go by with liters of beer
giving us the creeps

and we'll wind up talking about municipal
palm trees on the dead beach
that embalms with night the rumble of machines
and of the moon.

30

Wearing a gold collar, the haltered black
sea spreads her legs.

A squawking flash bites her surrendered body
like a whip, like a swallow's darting
flight, over and over.
Like an electric snake scattering
venom of light over the white tables.

31 ROAD MOVIE 2

Lightning breaks on the wineskins of the rain.

We barrel flat out down the roads
trying to enter the dense curtains
from the dry earth.

Lightning breaks on the wineskins of fury.

32 SCENE WITH FIREMEN

Tachycardiac oranges of
light full of alarms pulse

on the smoke when the bamboo restaurants
go up and the umbrellas turn
ashy-colored on the black
floors of the afternoon.

33 TROPICAL FOLD-OUT

(one)

Helicopters patrol over the palms,
scour opaque gardens with searchlights
hunting the lovers who shelter
among ancient intimate stones.

(two)

Praetorians on the bridges wave swords
and, braiding wakes of red light,
when night comes we drive in silence
as if arriving to Ithaca.

(three)

Like children in blurred plazas
under garlands of paper and music
we win on the fair's wheels of fortune
plastic dragons, worthless
jewels, memories, seeds of secret flowers,
buried embers, musty utopias,
or swallows of bitter, nearly toxic light.

34 BREATH

The fresh breeze filled our glasses.
We heard rock & roll under the grape arbors
and, in the orange trees, the moon went by
under half sail.

35 (*Cycas revoluta*)

Sago palms open whorls, put them out
—write green spirals that seek
the form of a feather

Fleshy swells of the sea make
silver or honed steel tremble, all scales.
Afternoonish they tattoo water women
on the white tables.

Poisoned, my blood sings.

36

Pine velvet follows dune contours
(thirsty lover, clings to the ground
like wind wrapping curves of suspended wave:
a green elastic outfit that splits
drawing the arc of the flank, the naked back
of despoiled sand.)

Dust of light hones your gaze
like gravel sprayed by trucks.

37 VERY NEO REMAKE (IN BLACK AND WHITE)

Sun on their bodies, Pasolini boys,
like a flock of adolescent seagulls
cruel and ravenous all their lives, surround
the woman who with blue eyes accepts and
/ looks,

naked and with forty years in her gaze,
at this bunch of bodies crowding
words she doesn't understand, but she knows
the insolent, shameless tone in which they recount
details of nights she knows and seeks
—on the sand, the unripe sun of their bodies
and in the dark, to be young and in someone's arms,
squeezed out of shape as if everything were moon,
and her life could be rewritten
and there weren't the voices of those standing
/ in line.

38 FINAL DRAFTS OF AN ODE

Homage to V.A.E.

Ausiàs March contemplates the backwash
from under wattle. The witches comb their hair
stereotypically, and take off their bikinis,
on the beach. The towels
get rained on and shone on and it's Sunday
/ afternoon.

Ausiàs March contemplates the backwash
smoking hash, drinking beer after beer,
and walks barefoot among the white tables:
sand under his feet and salt on his face.

Oil tankers on the horizon, passing by.

39 WINTER AFIRE

*To Jaume Pomar, almost like a letter,
while reading "Les quatre estacions"*

The snow has come down to us
tonight, softly and silently
—in the morning, like a sensitive polyp
wounded by the brightness and the hustle of

/ men,

it withdraws to the hills, among blue shadows,
like a furtive child with marigolds and
white feathers who climbs a tree.

Sleeting in our faces, this February
calls up longing for other winters:
a Friday in Lent and the marketwomen
spread white sails or umbrellas
as if admiring the flowers of a summer green

/ with sunshades,

sheltering the men and the harvest they wrested
working the earth made life
written with colors, mirage wind:
pieces of fruit, roots, bodies, lines, leaves,
arrayed on tables or in baskets, stems,
an alphabet of circles and moons,
of very plain ingenuity, hunger made constancy,
which will give me back the water channeled

/ through the ditches,

the shadow of those whitewashed, sooty kitchens,
remnants of the confined coming-apart, objects
we find in sediment, still intact,
when the freshet seems to be dwindling
and we walk again the desolate rooms
where, still craving, we slip back to the crackle
of snails roasting over the embers which tells us
stories of families erased by time
with the voice of a woman who died years ago
eaten by rage and the ants
that seethed in her open sores.

A snake slithered through the mud in the cemetery
while gravediggers buried her talking of other

/ things

among Art Deco urns and angels covered with
/ lichen,
perhaps the tears of an old mute lament of stone.

The exotic mineral braids of this black woman
speak to me of Africa,
maybe plaiting memories of landscapes,
perhaps with acacias awakening, like shadows,
phantoms and memories in desolate suburbs,

/ reluctance

to flee to the North, where the men go
to market, under the rain, to collect
flashlights and shirts, plastic vessels,
cardboard masks, old, very intimate songs ...

The legs of the young mothers with baskets
who advance in the cold with vegetable cadence
are like roads or rivers navigated by
rays of desire, bonfires, or unbearable
wounds, dowries of ash ...

I walk alone among the shoppers
who know nothing of the poems of this book
I carry in my pocket, the flame
that takes me and swaddles me with the ache
to be all one, and, life open to words,
pour myself in a line over all things.

40 ILLNESS

Letters to Lady Hamilton
A. Vidal Ferrando

Behind stained glass, in canopied beds,
we breathe red light. We can't
block out the cars going by at all hours.
We look at the balustrades smothered by the ivy
coming in through the windows of the mansion,
splaying and empty. We hear the voices
of the foreign soldiers with video cameras,
drinking among neon lights, who are celebrating
/ their victory.

Sheherezade is a girl who goes down into a shelter
where she must breathe the weight of long
/ airless nights,
embraced only by fear, without stories,
without dawns, stream of winged sharks, of
/ carbon-fiber
machines with names of thunder.
Jennifer Bowles wants to bury the bird
that is her heart mixed with lentils ...

Behind the stained glass, sitting at round tables,
we bite off each word, play cards,
wait for visits that almost never come
or we go down to the bars, hoping to find
/ women
who have in their voices the shadow of the
/ moon and vines
that makes us think of Pavese and other
/ women,
or just lonely sidewalks tinged
with violins that prick up memory
and send us back to the boulevards, to the
/ tables
on which the tiptoeing rain
reminds us of Cèlia Viñas.

Too often we let ourselves sink into
blank verse all'italiana,
like boats on the sea measuring waves,

secret coves, seascapes
where all is delicate, even the vertigo
of this honey the brightness draws
from a Sunday afternoon the water has washed
/ up sponges
and we are on the other side of ourselves.

41 THE TURTLEDOVES (2)

Amadeus
Milos Forman

The bottom of the well reached his eyes
like a secret way through the ruins, the shadow
of a thread in the labyrinth of roots, a phosphorescent
echo at the heart of matter
or a monosyllabic flame that seemed so easy,
so cutting, so precise.

He picked golden apples in the underground
/ gardens.

With drizzle in his face, he listened to the song
the high dovecote raised, strict and torn,
a dull, opaque gurgle –Far from the well of the
/ moon,

no reed sword,
no rusted and true weapon,
no fire-breathing bull, no spellbound lady.

Just the tree of candles burning in the blue,
like the waves
lifted coals or white hands
on the reefs, around the islets they embraced
with foamy limbs, violent,
in the past, just a while ago,
an imperceptible collapse
sensed between the asphalt and the yellow
those daisies massed on
other green waves.

In the eyes of his gaze there still pulsed
the vision of the music
the pines and the waves accorded,
or were only fragments of,
filigrees scattered like the buoys,
hoping that sailing ships would arrive with the
/ night to
scratch with their treelike masts
into the most secret skin of shadow the exact
/ figure

of the intimate, carnal polyphony
of the ungraspable rhythms and voices
that manifest in and say the sea.

MIQUEL CARDELL , Lluçmajor (Mallorca) 1958.

Llicenciat en Ciències de la Informació per la Universitat Autònoma de Barcelona, treballa a l'emissora de Radio Nacional de España a les Illes Balears on ha dirigit i presentat diversos programes d'informació i divulgació cultural.

Col·labora habitualment a *Diario de Mallorca* i altres mitjans de comunicació.

Fins ara ha publicat, cinc llibres de poesia: ***Elegia de Grumers*** (1978), ***Magazine*** (1983), ***Instamàtic*** (1990), ***Material de Calendari*** (1993) i ***Tebeo*** (1992), als quals s'han d'afegir un grapat de poemes dispersos així com una petita selecció editada, amb el títol ***Poemes***, per la Casa de Cultura de Sa Nostra a Eivissa(1993), i una segona, ***Les terraces d'Avalon*** (1997), editada per la Universitat de les Illes Balears

Miquel Cardell, Lluçmajor (Mallorca) 1958.

Licenciado en Ciencias de la Información por la Universitat Autònoma de Barcelona, trabaja en la emisora de Radio Nacional de España en las Illes Balears donde ha dirigido y presentado diversos programas de información y divulgación cultural.

Colabora habitualmente en Diario de Mallorca y otros medios de comunicación.

Hasta ahora ha publicado cinco libros de poesía: *Elegia de Grumers* (1978), *Magazine* (1983), *Instamàtic* (1990), *Material de Calendari* (1993), i *Tebeo* (1992), a los que se han de añadir algunos poemas dispersos así como una pequeña selección editada, con el título de *Poemes* por la Casa de Cultura de Sa Nostra en Eivissa (1993) y una segunda, *Les terraces d'Avalon*, editada por la Universitat de les Illes Balears.

Miquel Cardell, Lluçmajor (Mallorca) 1958.

Miquel Cardell graduated in Information Science from the Autonomous University of Barcelona and now works in the studios of Radio Nacional de España in the Balearic Islands, where he directs and presents news and cultural programs.

He is a frequent contributor to the Diario de Mallorca and other communications media.

To date he has published five books of poetry: *Elegia de Grumers* (1978), *Magazine* (1983), *Instamàtic* (1990), *Material de Calendari* (1993), and *Tebeo* (1992), a number of uncollected poems, and two shorter selections: *Poemes* (1993), published by Sa Nostra's Casa de Cultura in Eivissa, and *Les terraces d'Avalon* (1997), published by the University of the Balearic Islands.

- Col·lecció fonogràfica dirigida per/Record collection directed by:
Fundació ACA/ Àrea Creació Acústica, Son Bieli - Búger (Mallorca).
- Ⓟ Ⓒ **UM / Unió Músics** 1999
- © *Tots els poemes*: **Miquel Cardell**.
- *Enginyer de so*: **Fundació ACA**.
- *Gravació digital, muntatge i edició*: **ACA**.
- *Disc mestre*: **Soundsack** - Palma.
- *Retrats del poeta*: **Miquel Bezares**.
- *Traductor al castellà*: **Jaume Pomar** (Concessió a l'horabaixa, Mare Balena, Elegia i Hivern encès) i **Jorge Martí** (Les taules blanques i Les tórtors (2)).
- *Traductor a l'anglès*: **Jonathan H. Zuber**.
- *Disseny Gràfic*: **ACA - Bergas**.
- *Impressió*: Impremta **Bergas** - Sa Pobra (Mallorca).
- *Fabricació / Manufacture*: **Ibermemory** - Madrid.
- *Dipòsit Legal*: PM - 2302-1999.

Aquest disc, número cinc de la col·lecció "**Veu de poeta**", és una iniciativa del **Consell de Mallorca**.

disc
COMPACTE
SÒ DIGITAL

D.C. • 48

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bieli - Búger

Consell de Mallorca
Cultura i Joventut

PER A INFORMACIÓ I COMPRA POSTAL/
FOR MAIL ORDER AND INFORMATION:

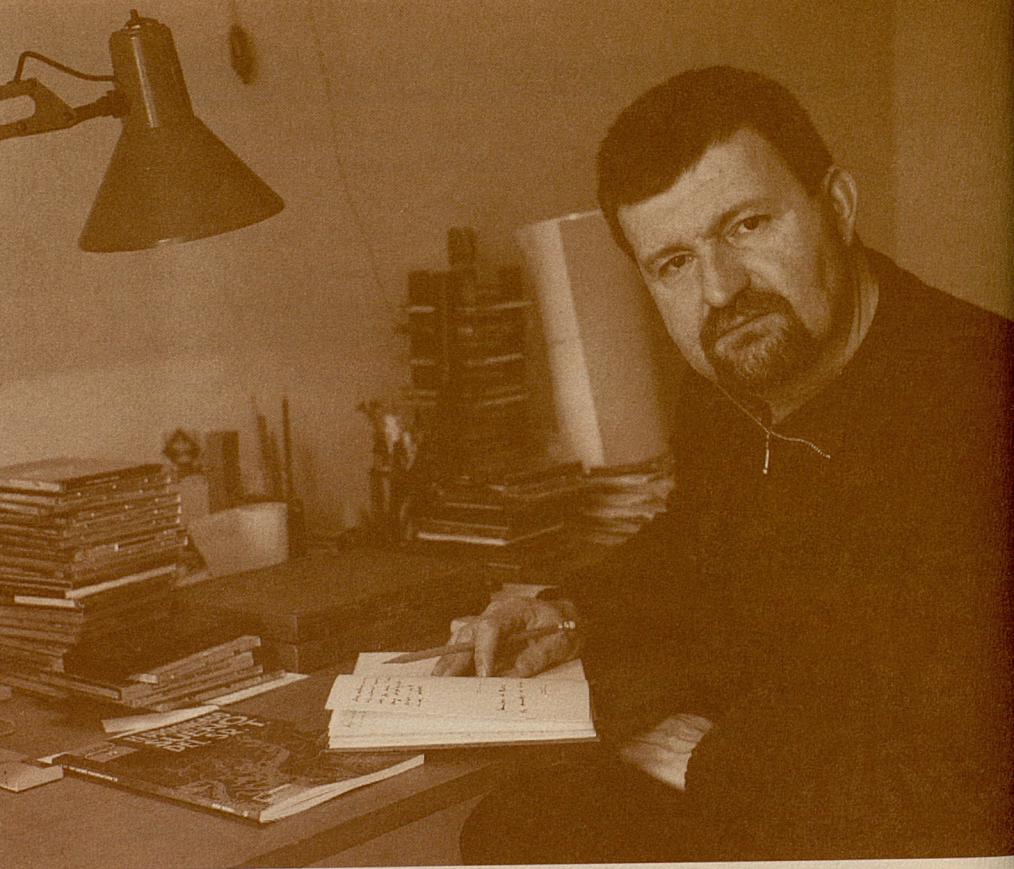
UM / Unió Músics

Son Bieli

07311 Búger • Mallorca

Illes Balears (Espanya)

Tel.: 971 51 65 01 - Fax: 971 51 65 02

En **Miquel Cardell** al seu lloc de treball.